

Arrest

nr. 181 719 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
                      2. X
                      3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 november 2016.

Gelet op de beschikking van 29 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gelet op arrest nr. 180 744 van 13 januari 2017 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 27 januari 2017 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en de tweede verzoekende partij en hun advocaat C. VAN CUTSEM, die de derde verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoekers, R.I. en zijn zussen A.I. en B.I., dienen beroep in tegen de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 4 mei 2016.

Luidens artikel 1, A.2 van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.

Aangezien verzoekers twijfel (blijven) zaaien omtrent hun nationaliteit(en), zij bij de Duitse autoriteiten voorhielden (de Servische nationaliteit te hebben en) legaal met Servische paspoorten naar Duitsland te zijn gereisd, zij blijven liegen en ze geen stukken voorleggen waarmee zij erin slagen hun beweerde ononderbroken verblijf in Kosovo van 1999 tot 2013 concreet te staven en aannemelijk te maken, lijkt het dat de bestreden beslissingen op correcte wijze vaststellen dat verzoekers manifest ongeloofwaardige verklaringen afleggen over hun daadwerkelijke achtergrond, reële situatie en (alle) staatsburgerschap(en), waardoor zij verhinderen enig zicht te krijgen op hun werkelijke achtergrond of reële situatie en aldus niet kan worden nagegaan en beoordeeld of zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin hebben of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 oktober 2016, voeren verzoekende partijen aan dat hun asielaanvraag werd geweigerd omdat de CGVS van oordeel is dat zij geen duidelijkheid scheppen over hun nationaliteit/afkomst. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij volharden in hun verklaringen en dat er blijkbaar twijfel bestaat over hun staatsburgerschap: hebben zij het Kosovaars staatsburgerschap of ook het Servische staatsburgerschap? Verzoekende partijen wijzen erop dat zij in Duitsland valse verklaringen hebben afgelegd, zij nooit in Servië gewoond hebben, en M. tijdens zijn registratie waarschijnlijk gezegd heeft dat zij in Servië hebben gewoond om aannemelijk te maken dat zij over documenten beschikten en hun oom de documenten had geregeld. Zij wijzen erop dat alleen M. een Servisch document, met name een registratiebewijs, had afkomstig uit Servië, maar dit document en de paspoorten niet te vinden zijn in het administratief dossier. Verzoekende partijen vervolgen dat een aantal elementen niet worden betwist. Zo lichten zij toe dat hun familie een collaboratieverleden heeft en zij om die reden in Kosovo veel problemen kenden. Zij stellen dat hun oom de voormalige president van Servië, Milosivic, verdedigd heeft en wijzen erop dat indien zij in Servië zouden hebben gewoond, zij zeker niet naar Kosovo zouden zijn teruggekeerd in die periode. Leden van de familie werden vermoord en nooit werd een onderzoek gevoerd naar deze moorden. Voorts werd eerste verzoekende partij B. in 2012 ontvoerd in het kader van vrouwenhandel, en moest zij Servische liedjes zingen. Deze gebeurtenis is de oorzaak van haar trauma waarvoor zij reeds medische zorg kreeg. Deze feiten worden door de commissaris-generaal niet betwist. Verzoekende partijen beklagen zich er tevens over dat hun vrees voor vervolging ten aanzien van Servië omwille van deze niet betwiste elementen niet werd onderzocht.

4. Tijdens het beraad na de terechtzitting van 16 december 2016 merkt de Raad dat in wezen de vrees voor vervolging niet werd onderzocht en worden de debatten geopend.

5. Ter terechtzitting d.d. 27 januari 2017 wordt de verwerende partij erop gewezen wordt dat geen onderzoek is gevoerd naar de vrees voor vervolging, noch ten aanzien van Kosovo, noch ten aanzien van Servië, terwijl uit 's Raads arrest nr. 146 250 van 26 mei 2015 blijkt dat de asielaanvraag van de oom van verzoekende partijen werd afgewezen omdat hij zijn vrees voor vervolging (ten aanzien van Kosovo) niet aannemelijk maakte.

De verwerende partij gedraagt zich naar de wijsheid.

Aangezien de vrees van verzoekende partijen niet werd onderzocht, noch ten aanzien van Kosovo, noch ten aanzien van Servië, -daar waar dit eerder wel gebeurde voor hun oom I.P.-, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek van de asielaanvraag van de verzoekende partijen zich opdringt. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 mei 2016 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS